

HODINNA PRÁVY

James
Patterson

Copyright © 2015 by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CROSS JUSTICE
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-958-1

Prolog

Cítím se hezká...

Jedna

Coco opustila tělo ponořené ve vaně a vstoupila do velké šatny oblečená jen do hedvábných kalhotek a černých rukavic po loket. Zkušeným zrakem přejela po neformálním oblečení. Samé drahé značky, to jistě, ale nic, po čem Coco toužila.

Róby od slavných návrhářů. Luxusní večerní toalety. Dramatičnost a svůdnost elegantních modelů Coco přitahovaly, jako magnet přitahuje železo. Oči znalkyně a zručné prsty v rukavicích prozkoumávaly šaty bez ramínek od Christiana Diora v barvě myší šedi a pak bílou róbu od Gucciho s hlubokým výstřihem na zádech.

Design připadal Coco geniální, ale provedení nebylo dost precizní, tak dokonalé, jaké by se dalo očekávat u šatů, které mají na cenovce napsáno tisíc dolarů a víc. Krejčovské řemeslo v poslední době upadá i při výrobě těch nejluxusnějších kousků, staré umění bylo zapomenuto. Škoda. Ostuda. Skandál, jak by řekla její dávno zesnulá matka.

Přesto oboje šaty skončily ve vaku na oblečení pro pozdější použití.

Coco odsunula stranou několik dalších kousků a hledala šaty, které by vynikaly mezi ostatními, takové, které vyvolají hluboké emoce, které vás donutí říct: „Ach ano. Tohle je můj sen. Moje fantazie. Tohle budu dnes večer já.“

Její hledání ukončily koktejly od Elie Saab. Velikost šest. Dokonalé. Tmavě indigové, hedvábné, bez rukávů, s hlubokým výstřihem a kosočtvercovým prostřihem vzadu, úžasné retro – přelom padesátých a šedesátých let, jako ze šatníku pro seriál *Šilenci z Manhattanu*.

Zavolejte panu Draperovi; možná teď budete slintat.

Coco se zahihňala, ale na těch šatech nebylo nic k smíchu. Byl to legendární model, takový, který by dokázal umlčet veškerou konverzaci v tříhvězdičkové michelinské restauraci nebo plesový sál plný bohatých, mocných a oslavovaných, ten vzácný druh šatů, jež jako by měly své vlastní gravitační pole a dokázaly vyvolat chtíč všech mužů a závist všech žen na vzdálenost sta metrů.

Coco je sundala z ramínka, došla k vysokému zrcadlu na konci šatny a zastavila se, aby chvilku obdivovala sama sebe. Vysoká, štíhlá, s obličejem jako stvořeným na titulní stranu lifestylevého magazínu a držením těla tanečnice, oválnýma kaštanovýma očima a bezchybnou pletí. K tomu sotva náznak ňader a útlé chlapecké boky, a kdyby svět nebyl tak krutý, bylo by tohle svůdné stvoření hitem přehlídkových mol od Paříže po Milán.

Coco chvilku frustrovaně zírala na jedinou věc, která jí stála v cestě k vysněnému životu supermodelky. Navzdory pásce nalepené pod černými kalhotkami nebylo pochyb, že Coco je muž.

Dvě

Opatrně, aby si nerozmazal make-up, si Coco přetáhl šaty od Elie Saab přes hladkou plešatou hlavu a ženská ramena a modlil se, aby splývavá látka zakryla důkaz o jeho mužství.

Jeho modlitby byly vyslyšeny. Když Coco uhladil hladké hedvábí tak, aby přiléhalo k bokům a horním částem stehen, i s holou hlavou by v něm každý viděl okouzující ženu.

Coco našel černé punčochy a opatrně, smyslně si je natáhl. Pak pokračoval k policím s botami vedle zrcadel. Zastavil se a napočítal dvě stě párů.

Co byla Lisa zač, reinkarnace Imeldy Marcosové?

Zasmál se a vybral si černé boty s jehlovými podpatky od Sergia Rossiho. Byly mu trochu těsné, ale pro módu musí dívka něco vytrpět.

Když si zapnul gladiátorské sandály a získal rovnováhu, vyšel Coco ze šatny a vstoupil do obrovské hlavní ložnice. Nevšímal si honosné výzdoby a šel přímo k velké šperkovnici na kosmetickém stole.

Poté co zamítl několik šperků, našel náušnice s tahitskými perlami a s nimi ladící náhrdelník od Cartiera, který šaty vhodně doplnil, ale nezastínil. Jak říkala jeho matka: *Je třeba soustředit se na to hlavní a podle toho vybrat doplňky.*

Navlékl si perly a zvedl nákupní tašku Fendi, kterou už dříve položil na kosmetický stolek. Odhrnul stranou jemný balící papír, ignoroval složenou košili s krátkými rukávy, džíny a mokasíny a vytáhl oválnou krabici.

Coco sundal víko a odhalil paruku. Byla více než padesát let stará, ale on ji udržoval v dokonalém stavu. Vlasy byly husté, pravé a nebarvené, blond s popelavě šedým odstínem. Každý pramen si zachoval svůj přirozený lesk, lehkost a texturu.

Posadil se ke kosmetickému stolku, sáhl znovu do tašky a vyndal krátký pruh kobercové pásky. Nůžkami ze stolku ho rozstříhal na čtyři kusy, každý asi půl druhého centimetru dlouhý. Zuby si stáhl jednu rukavici.

Sloupl z každého kousku pásky ochranný papír a hodil ho do tašky Fendi. Pak si je nalepil na vyholenou hlavu, jeden na vrchol temene, další dopředu osm centimetrů od jeho středu a po jednom nad každé ucho.

Když si opět navlékl rukavici, vyndal Coco paruku z krabice, podíval se do zrcadla a nasadil si ji na hlavu a přilepil ve správné poloze na pásky. Spokojeně vydechl.

V Cocových očích vypadala paruka úplně stejně dramaticky, jako když ji před několika desetiletími viděl poprvé. Vyrobil ji pařížský mistr vlásenkář, který vlasy rozdělil upro-

střed, vzadu je zvedl a pak upravil délku tak, aby byly přední kadeře na obou stranách nejdelší. Vlasy rámovaly Cocův obličej do tvaru kapky, která končila těsně pod čelistí a kousek nad perlovým náhrdelníkem.

Nadšený svým vzhledem si Coco upravil rtěnku a svůdně se usmál na ženu, která na něho hleděla ze zrcadla.

„Dnes večer jsme úchvatné, má drahá,“ řekl potěšeně. „Umělecké dílo.“

Coco zamrkal na svůj odraz, vstal od kosmetického stolku a začal si propěvovat: „Cítím se hezká, ach, tak hezká. Cítím se hezká a vtipná a...“

Zatímco si zpíval, pohlédl jeho zkušený zrak znovu do šperkovnice a vyndal několik slibných kousků s velkými smaragdy. Uložil je do tašky Fendi a vrátil se do šatny. Pak odsunul stojan s naškrobenými pánskými košilemi a odhalil trezor s digitálním zámekem.

Coco z paměti vyfukal kód, otevřel trezor a ke své spokojenosti našel deset silných balíčků padesátidolarovek. Uložil je všechny do tašky Fendi, zavřel trezor, pak tašku nacpal na dno vaku na oblečení, zapnul ho a hodil si ho přes rameno.

Cestou ze šatny zvedl Coco svazek klíčů. Zahlédl černo-zlatou geometrickou kabelku Badgley Mischka Alba a vzal ji z poličky. *Takové štěstí!*

Ve dveřích ložnice zaváhal, vrátil se do koupelny o rozloze menšího domu a zavolał: „Liso, drahá, obávám se, že je čas jít.“

Coco naklonil hlavu k levému ramenu a se zájmem a smutkem pohlédl na brunetu ve vaně. Lisiny modré tyrkysové oči byly vypoulené a kolagenem napíchané rty doširoka roztažené, jako by je rozevřela elektřina, když rádio Bose zapojené do zásuvky dopadlo do vody ve vaně. Úžasné, že i v současnosti – přes všechny ty komplikované technologie, pojistky a tak podobně – dokáže elektřina ze sítě a voda ve vaně stále vytvořit náboj dost silný, aby zastavil srdce.

„Musím říct, kamarádko, že jsi měla mnohem lepší vkus, než na jaký jsem tě odhadovala,“ řekl Coco mrtvole. „Po krátké prohlídce tvého šatníku jsem viděla, že jsi měla peníze a uměla jsi je docela rozumně utrácet. A smím být upřímná? Jsi krásná dokonce i ve smrti. Bravo, má drahá. Bravo.“

Poslal jí polibek, otočil se a odešel z místnosti.

Coco cílevědomě procházel sídlem a sestoupil po točitém schodišti do haly. Byl podvečer, skoro soumrak, a měkké světlo zapadajícího floridského slunce pronikalo okny dovnitř a ozařovalo olejomalbu na protější zdi.

Coco si pomyslel, že malíř zachytil Lisu v celé její kráse, na vrcholu její ženské síly, elegance a zralosti. To už nikdo nemohl změnit. Nikdy. Od tohoto dne bude Lisa tou ženou na obrazu, ne tím tělem bez života nahoře.

Vyšel ven předními dveřmi a na kruhovou příjezdovou cestu. Byl konec června a ve vnitrozemí panovalo nesnesitelné vedro. Ale tady, tak blízko oceánu, foukal mírný vítr, takže byl vzduch celkem příjemný.

Coco prošel po příjezdové cestě kolem Lisiných dokonale udržovaných záhonů, hýřících tropickými barvami a vonících kvetoucími orchidejemi. V korunách palem skřehotali divocí papoušci, když stiskl tlačítko na bráně a ta se otevřela.

Ušel blok podél úhledně posekaných trávníků a hezkých domů a při tom si vychutnával klapání jehlových podpatků a dotek hedvábných šatů otírajících se o stehna v punčochách.

O kus dál parkoval vzácný starý sporťák, tmavozelený Aston Martin DB5 kabriolet. Vůz už zažil lepší časy a potřeboval opravu, ale Coco to auto stále miloval láskou, jakou zakřiknuté dítě projevuje milované dece, dokud se prostě nerozpadne.

Nastoupil, položil vak na oblečení na sedadlo spolujezdce a zasunul klíček do zapalování dvoumístného vozu. Motor se se zařváním probudil k životu. Stáhl střechu, zařadil rychlost a vjel do řídkého večerního provozu.

Dnes večer jsem krásná, pomyslel si Coco. A tohle je překrásný večer v mém ráji, v Palm Beach. Předě mnou leží milostný románěk a příležitost. Už cítím, jak přicházejí.

Jak mi vždycky říkala maminka, když má dívka v životě na své straně módu, lásku a trochu příležitosti, na ničem jiném nezáleží.

Část první

STARKSVILLE

Kapitola 1

Když jsem uviděl ukazatel hlásající, že jsme patnáct kilometrů od Starksville v Severní Karolíně, začal jsem mělce dýchat, zrychlil se mi tep a zmocnil se mě iracionálně temný a skličující pocit.

Moje žena Bree seděla na sedadle spolujezdce našeho Fordu Explorer a musela si toho všimnout. „Jsi v pořádku, Alexi?“ zeptala se.

Pokusil jsem se ten pocit zahnat a řekl jsem: „Velký romanopisec ze Severní Karolíny Thomas Wolfe napsal, že domů se nelze vrátit. Právě přemýšlím, jestli je to pravda.“

„Proč se nemůžeme vrátit domů, tati?“ zeptal se ze zadního sedadla můj syn Ali, kterému táhlo na sedm.

„Je to jenom slovní obrat,“ řekl jsem. „Když vyrosteš na maloměstě a pak odejdeš do velkého města, nevypadá to po návratu stejně. To je všechno.“

„Aha,“ řekl Ali a vrátil se ke hře, kterou hrál na svém iPadu.

Moje patnáctiletá dcera Jannie, která se po většinu cesty z Washingtonu mračila, řekla: „Ty ses tam nikdy nevrátil, tati? Ani jednou?“

„Ne,“ odpověděl jsem a pohlédl do zpětného zrcátka. „Celých... jak dlouho, Nano?“

„Pětatřicet let,“ řekla moje drobná, více než devadesátiletá babička Regina Crossová. Seděla na zadním sedadle mezi dětmi a snažila se dívat ven. „Byli jsme se vzdálenými příbuznými ve spojení, ale nějak se nám nikdy nepodařilo se sem vypravit.“

„Až do teď,“ řekla Bree a já na sobě ucítil její pohled.

Moje žena a já jsme detektivové washingtonské metropolitní policie a já viděl, že mě zkoumá profil.

Opravdu jsem se nechtěl znovu pouštět do „debaty“, kterou jsme v posledních dnech vedli několikrát, a řekl jsem pevně: „Kapitán nám nařídil, abychom si vzali volno a někam odjeli a krev je hustší než voda.“

„Mohli jsme jet na pláž,“ povzdechla si Bree. „Třeba zase na Jamajku.“

„Jamajka se mi líbí,“ řekl Ali.

„Místo toho jedeme do hor,“ řekl jsem.

„Jak dlouho tam budeme muset být?“ zasténala Jannie.

„Tak dlouho, jak bude trvat proces s mým bratrancem,“ odpověděl jsem.

„To by mohl být třeba měsíc!“ zasténala.

„To asi ne,“ řekl jsem. „Ale vyloučit to nemůžu.“

„Bože, tati, jak se mám udržet ve formě na podzimní sezónu?“

Moje dcera, nadaná běžkyně, začala být poté, co na začátku léta vyhrála velké závody, posedlá tréninkem.

„Budeš trénovat dvakrát týdně kousek od Raleighu s týmem schváleným Asociací amerických univerzit,“ řekl jsem. „Jezdí na stadion tamní střední školy trénovat ve větší nadmořské výšce. Tvůj trenér dokonce řekl, že ti to prospěje, takže prosím, už dost o tvém tréninku. Je to vyřešené.“

„V jaký nadzemský výšce je Starksville?“ zeptal se Ali.

„Nadmořské,“ opravila ho Nana, bývalá učitelka angličtiny a zástupkyně ředitele střední školy. „Je to výška měřená od hladiny moře.“

„Budeme asi šest set metrů nad mořem,“ řekl jsem a pak ukázal před sebe k nezřetelným obrysům hor. „O něco výš, za těmi hřebeny.“

Jannie chvíli mlčela a pak se zeptala: „Je Stefan nevinný?“

Zamyslel jsem se nad vznesenými obviněními. Stefan Tate byl učitel tělocviku obviněný z mučení a zavraždění třináctiletého chlapce jménem Rashawn Turnbull. Byl také syn sestry mé zesnulé matky a –

„Tati?“ ozval se Ali. „Je nevinný?“

„Scootchie si to myslí,“ odpověděl jsem.

„Mám ji ráda,“ řekla Jannie.

„To já taky,“ řekl jsem a pohlédl na Bree. „Takže když zavolá, přijedu.“

Naomi „Scootchie“ Crossová je dcera mého zesnulého bratra Aarona. Před lety, když chodila na práva na Dukeově univerzitě, ji unesl vrah a sadista, který si říkal Casanova. Měl jsem to štěstí, že se mi ji podařilo najít a zachránit, a tvrdá zkouška mezi námi vytvořila vazbu, která přetrvala dodnes.

Minuli jsme pole porostlé kukuřicí na pravé straně a borový les nalevo.

Zabraný do vzpomínek jsem to místo poznal a sevřel se mi žaludek, protože jsem věděl, že na konci toho pole bude cedule vítající mě zpátky ve městě, které mi vyrvalo srdce z těla, ve městě, kde jsem strávil část života, na kterou jsem se snažil zapomenout.

Kapitola 2

Ceduli, která označovala hranice mého problematického dětství, jsem si pamatoval jako dřevěnou, vybledlou a zarostlou kudzu. Teď však ta cedule byla z plechu, měla vytlačený nápis a byla celkem nová a prosta popínavých rostlin.

VÍTEJTE VE STARKSVILLE,
SEVERNÍ KAROLÍNA
21 010 OBYVATEL

Za cedulí jsme minuli dvě dávno opuštěné továrny postavené z cihel. Byly obehnané drátěným plotem, na kterém visely varovné cedule oznamující brzkou demolicí, neměly okna

a rozpadaly se. Z hlubin paměti se mi vynořila informace, že v první továrně se vyráběly boty a ve druhé povlečení. Věděl jsem to proto, že když jsem byl malý, pracovala moje matka v té na povlečení, než podlehla cigaretám, chlastu, drogám a nakonec rakovině plic.

Pohlédl jsem do zpětného zrcátka a ze sevřeného obličejů své babičky jsem vyčetl, že ji také pronásledují vzpomínky na moji matku, její snachu, a nejspíš i na jejího syna, mého zesnulého otce. Projeli jsme kolem ošuntělého nákupního centra, které jsem si nepamatoval, a pak jsme minuli prázdnou samoobsluhu Piggly Wiggly, kterou jsem si matně vybavoval.

„Kdykoliv mi máma dala niklák, šel jsem sem a koupil si čokoládovou tyčku nebo Mr. Pibb,“ řekl jsem a ukázal na obchod.

„Niklák?“ podivil se Ali. „Jak sis mohl koupit tyčinku za niklák?“

„Za mých časů to bylo penny, mladíku,“ řekla Nana.

„Co je Mr. Pibb?“ zeptala se Bree, která vyrostla v Chicagu.

„Limonáda,“ odpověděl jsem. „Myslím, že švestková šťáva s bublinkami.“

„To je nechutný,“ ušklíbla se Jannie.

„Ne, vlastně to bylo dobré,“ řekl jsem. „Trochu jako Dr Pepper. Máma ji měla ráda. A táta taky. Pamatuješ, Nano?“

„Jak bych mohla zapomenout?“ povzdechla si babička.

„Všimli jste si, že se o nich nikdy nezmiňujete jménem?“ řekla Bree.

„Christina a Jason,“ řekla Nana tiše. Znovu jsem se podíval do zpětného zrcátka a uviděl, jak náhle posmutněla.

„Jaký byli?“ otázal se Ali, aniž odtrhl zrak od iPadu.

Poprvé za několik desítek let jsem pocítil žal a smutek nad ztrátou matky a otce. Neřekl jsem ani slovo.

Promluvila však babička: „Oba byli krásné, nešťastné duše, Ali.“

„Jede vlak, Alexi,“ upozornila mě Bree.

Odtrhl jsem zrak od zpětného zrcátka a uviděl blikající světla a klesající závory. Zastavili jsme za dvěma osobními auty a jednou skříňovou dodávkou a sledovali, jak kolem pomalu rachotí nákladní vagony.

Vybavil jsem si sám sebe (v osmi? devíti?), jak běžím podle těch kolejí až tam, kde vedly skrz les kousek od našeho domu. Byla deštivá noc a já byl z nějakého důvodu moc vyděšený. *Proč?*

„Koukněte se na ty chlapy na vlaku!“ zvolal Ali a vytrhl mě z myšlenek.

Na jednom nákladním vagonu stáli dva lidi, jeden černoch a jeden běloch, oba kolem dvaceti. Když se přiblížili k přejezdu, posadili se a spustili nohy z předku kontejnerového vagonu, jako by se chystali na dlouhou cestu.

„Muže, kteří takhle jezdili na vlcích, jsme nazývali ho-boes,“ řekla Nana.

„Na tuláky jsou až moc dobře oblečení,“ podotkla Bree.

Jak projížděl vagon se dvěma mladíky kolem, uviděl jsem, o čem Bree mluví. Měli baseballové čepice otočené kšilty dozadu, sluneční brýle, sluchátka, pytlovitě šortky, černá trička a lesklé kotníčkové tenisky. Zdálo se, že poznali někoho v autě před námi a oba zamávali se třemi vztyčenými prsty. Z okénka auta se vysunula ruka a pozdrav opětovala.

Pak byli pryč a nedlouho po nich nás minul i poslední, služební vagon vlaku na cestě na sever. Závory se zvedly. Světla přestala blikat. Přejeli jsme koleje. Ta dvě auta odbočovala doprava a já musel zpomalit, abych nechal dodávku zahrnout doleva u ukazatele ohlašující HNOJIVA CAINE.

„Fuj,“ řekl Ali. „Co to tak smrdí?“

Ucítil jsem to také a řekl: „Močovina.“

„Myslíš jako čůrání?“ zeptala se Jannie znechuceně.

„Zvířecí moč,“ řekl jsem. „A nejspíš i zvířecí stolice.“

„Proboha, co tady děláme?“ zasténala.

„Kde budeme bydlet?“ chtěl vědět Ali.

„Naomi nám zamluvila pokoje,“ řekla Bree. „Jenom se modlím, aby měly klimatizaci. Musí být přes třicet stupňů, a jestli budeme po větru od toho smradu...“

„Je dvacet sedm,“ řekl jsem, když jsem se podíval na palubní desku. „Už jsme o něco výš.“

Řídil jsem po paměti, nepamatoval jsem si jména ulic, ale nějak jsem znal cestu do centra Starksville, jako bych tam byl naposled před třemi dny a ne třemi a půl desetiletími.

Městské centrum vyrostlo na začátku devatenáctého století okolo obdélníkového náměstí, na kterém dnes stojí socha plukovníka Francise Starka, místního konfederačního hrdiny a syna zakladatele, podle něhož se město jmenuje. Starksville mohlo být dodnes malebné sídlo. Mnoho domů bylo starších, některé z doby před občanskou válkou, jiné s cihlovými průčelími jako ty továrny na periferii.

Město však zasáhla ekonomická krize. Na každý obchod, který byl ten čtvrtek otevřený – oděvy, knihupectví, obchod se zbraněmi a dva s alkoholem – připadaly dva prázdné, se zabělenými výlohami. Všude visely nápisy *Na prodej*.

„Pamatuju si doby, kdy Starksville nebylo špatné místo k životu, navzdory zákonům Jima Crowa,“ posteskla si Nana.

„Co jsou Crowovy zákony?“ zeptal se Ali a nakrčil nos.

„Byly to zákony proti lidem jako my,“ poučila ho a pak ukázala kostnatým prstem na zavřenou lékárnu se sodovkovou fontánou zvanou Lords. „Pamatuju si, že zrovna tamhle byl nápis ‚Barevným vstup zakázán‘.“

„Ty nápisy sundal doktor King?“ otázal se můj syn.

„Rozhodně se o to zasloužil,“ řekl jsem. „Ale pokud vím, do Starksville nikdy –“

Vtom Jannie vykřikla: „Hele, támhle je Scootchie!“

Kapitola 3

Moje neteř stála na chodníku před budovou okresního soudu a hádala se s rozrušeně vypadajícím černochem v dobře střiženém šedém obleku. Naomi na sobě měla modrou sukni a sako, tiskla si k hrudi hnědý šanon a rezolutně vrtěla hlavou.

Zaparkoval jsem a řekl: „Vypadá zaneprázdněně. Co kdybyste počkali tady? Zjistím, kudy se jede k našemu hotelu.“

Vystoupil jsem do krásného letního dne, aspoň podle washingtonských měřítek. Vlhkost byla překvapivě nízká a vítr přinášel zvuk hlasu mé neteře.

„Matte, hodláš napadnout každý můj podnik?“ ptala se.

„Samozřejmě že ano,“ řekl. „Je to moje práce, nepamatuješ?“

„Tvoje práce je najít pravdu,“ odsekla.

„Myslím, že pravdu všichni známe,“ opáčil a pak se ohlédl přes rameno na mě.

„Naomi?“ zavolal jsem.

Otočila se, uviděla mě a náhle z ní spadlo napětí. „Alexi!“

S úsměvem přiběhla ke mně, objala mě a tiše řekla: „Díky bohu, že jsi tady. Tohle město mě přivádí k šílenství.“

„Přijel jsem, jakmile to šlo,“ řekl jsem. „Kde je Stefan?“

„Pořád ve vězení,“ odpověděla. „Soudce odmítá stanovit jakoukoliv kauci.“

Matt si nás – nebo spíš mě – pozorně prohlížel.

„Tvůj přítel je okresní prokurátor?“ zeptal jsem se tiše.

„Představím vás,“ řekla. „Zarachotím mu řetězem.“

„Jen rachot,“ řekl jsem.

Naomi mě dovedla k němu a řekla: „Zástupce okresního prokurátora Matthew Brady, tohle je můj strýc a Stefanův bratranec doktor Alex Cross, v minulosti pracoval v Behavio-

rální jednotce FBI a v současnosti působí jako zvláštní vyšetřovatel washingtonské metropolitní policie.“

Jestli to na Bradyho udělalo dojem, nedal to najevo a bez zájmu mi potřásl rukou. „A proč jste vlastně tady?“

„Moje rodina a já máme za sebou těžké období, tak jsme si vzali volno, abychom navštívili příbuzné a poskytli mému bratranci trochu morální podpory,“ řekl jsem.

„No,“ odfrkl si a pohlédl na Naomi, „jestli chceš poskytnout panu Tateovi morální podporu, myslím, že bys měla uvažovat o doznání a dohodě.“

Naomi se usmála. „Tenhle nápad si můžeš strčit tam, kam slunce nesvítí.“

Brady se příjemně usmál a natáhl ruce dlaněmi nahoru. „Jak chceš, ale já to vidím tak, že jestli se tvůj klient dozná, stráví život za mřížemi. Jestliže ale dojde k procesu, dostane s největší pravděpodobností trest smrti.“

„Měj se,“ řekla mile a zavěsila se do mě. „Musíme jít.“

„Rád jsem vás poznal,“ řekl jsem.

„Nápodobně, doktore Crossi,“ odpověděl a odešel.

„Trochu studený čumák,“ poznamenal jsem, když jsme byli z doslechu a mířili zpátky k mému autu.

„Takhle se chová od promoce na právech,“ řekla.

„Takže se znáte delší dobu?“

„Byli jsme jenom spolužáci,“ vysvětlila Naomi a pak nadšeně vyjekla, když Jannie otevřela dveře exploreru a vystoupila.

Za pár okamžiků byli všichni venku na chodníku a objímali Naomi, která nedokázala pochopit, jak mohla Jannie tak vyrůst a zesílit, a oči se jí zalily slzami, když ji políbila moje babička.

„Ty vůbec nestárneš, Nano,“ zvolala Naomi užasle. „Máš snad někde na půdě schovaný obraz, který stárne místo tebe?“

„Obraz Reginy Crossové,“ uchechtla se Nana.

„Tak ráda vás všechny vidím!“ zvolala Naomi a pak trochu posmutněla. „Jenom si přeju, aby to bylo za jiných okolností.“

Moje žena řekla: „Přijdeme na to, co se skutečně stalo, dosáhne Stefanova propuštění a užijeme si hezkou dovolenou.“

Naomi posmutněla ještě víc. „To se snáz řekne, než udělá, Bree. Ale vím, že na vás čekají tety. Co kdybyste jeli za mnou?“

„Můžu jet s tebou, Scootchie?“ zeptala se Jannie.

„Jasně že můžeš,“ přikývla Naomi a ukázala přes ulici. „Můj je támhleten červený chevrolet.“

Vyjeli jsme z centra a pokračovali obytnými čtvrtěmi, které byly plné ostrých kontrastů. Domy byly buď zchátralé, nebo čerstvě natřené.auta byla buď zbrusu nová, nebo na pokraji rozpadu. A lidé, které jsme viděli, byli oblečení buď ošuntělé, nebo podle nejnovější městské módy.

Vjeli jsme na starý most klenoucí se nad Stark River Gorge. Žulové stěny strže byly šest pater vysoké a mezi nimi se tísnila řeka, která se zpěněná hnala přes obrovské balvany. Dole v divoké vodě spatřil Ali kajakaře.

„Můžu to taky zkusit?“ vykřikl.

„Ani ve snu,“ odvětila Nana pevně.

„Proč ne?“

„Protože ta strž je místo smrti,“ vysvětlila. „Jsou tam všemožné neviditelné proudy a pod hladinou skalní plotny a klády. Polapí tě a už se nedostaneš ven. Když jsem tady vyrůstala, umřelo tam nejméně pět kluků, včetně mého mladšího bratra. Jejich těla se nikdy nenašla.“

„Fakt?“ podivil se Ali.

„Fakt,“ potvrdila Nana.

Naomi pokračovala přes most. Překodrcali jsme koleje a vjeli do Birney, velmi zchátralé městské čtvrti. Velká většina bungalovů u silnice zoufale potřebovala láskyplnou péči. Děti si hrály v červeném jílu na předzahrádkách. Vyli na nás psi. Po silnici pobíhaly slepice a kozy. A dospělí sedící na předních schodištích nás podezíravě sledovali, jako by znali všechny, kdo do té nejdrsnější části Starksville přijíždějí, a věděli, že jsme cizinci.

Tísňivý pocit, který se mě zmocnil při pohledu na ceduli vítající ve městě, se vrátil. Začal být skoro nesnesitelný, když Naomi odbočila do Loupe Street, slepé ulice plné prasklin

a výmolů v asfaltu končící kruhovým objezdem, u něhož stály jediné tři domy v celé čtvrti, které se zdály být dobře udržované. Každý se chlubil nízkým zeleným plaňkovým plotem chránícím zalévaný trávník a květinami na záhonech před verandou chráněnou sítěmi proti hmyzu.

Zaparkoval jsem za Naomi a váhal na sedadle, zatímco moje žena a syn vystoupili. Nana také nespěchala a ve zpětném zrcátku jsem zachytil její zachmuřený výraz.

„Alexi?“ řekla Bree, když se ohlédla do dveří spolujezdce.

„Už jdu,“ zavolal jsem. Vystoupil jsem a pomohl ven babičce.

Pomalu jsme obešli auto a pak se zastavili a zahleděli se na nejbližší bungalov, jako by v něm bydleli duchové – což byla vlastně z našeho pohledu pravda.

„Už jsi tady někdy byl, tati?“ zeptal se Ali.

Pomalu jsem vydechl, přikývl a řekl jsem: „V tomhle domě jsem vyrostl, synku.“

Kapitola 4

„Můj ty bože, vy už jste tady, teto Regino?“ vykřikla nějaká žena, než Ali a ostatní členové mé rodiny stačili cokoli říct.

Odtrhl jsem pohled od domu, kde jsem žil jako chlapec, a uviděl starou ženu o velikosti lokomotivy, oblečenou ve splývavých květovaných šatech a jasně zelených plážových sandálech, jak chvatně sestupuje ze schodů na verandu. Cúlila se od ucha k uchu a lomila rukama nad hlavou jako na venkovní bohoslužbě nějakého potulného pastora.

„Connie Lou?“ vykřikla Nana. „Mladá dámo, vidím, že jsi od předloňského léta, co jsi u nás byla na návštěvě, zhubla.“

Connie Lou Parksová byla vdova po bratrovi mé matky. Teta Connie *opravdu* za dobu, kdy jsme ji neviděli, zhubla, ale stále měla figuru fotbalového obránce. Když ji však ba-

bička pochválila, roztrásl se její mohutné tělo blahem, sevrěla Nanu v náručí a mlaskavě ji políbila na tváře.

„Proboha, Connie,“ řekla Nana. „Nemusíš mě poslintat.“

Tetě to přišlo vtipné a políbila ji znovu. Babička ji musela zarazit otázkou: „Jak se ti podařilo shodit?“

„Přešla jsem na paleodietu a začala každý den chodit,“ prohlásila pyšně teta Connie a opět se rozesmála. „Shodila jsem dvaadvacet kilo a zlepšila se mi cukrovka. Alexi Crossi, a teď ty! Pojď se přivítat!“

Rozevřela náruč a stiskla mě v medvědíh objetí. Pak ke mně vzhledla vlhkýma očima. „Děkuju, že jsi přijel pomoci Stefanovi. Hrozně moc to pro nás znamená.“

„To se rozumí samo sebou. Vůbec jsem se nerozmýšlel,“ řekl jsem.

„Určitě ano, to je pochopitelné,“ řekla věcně a pak šla obejmout a olíbat Bree a děti, hezky jednoho po druhém. Nana mi vždycky říkala, že pro tetu Connie nebyl nikdy nikdo cizí. Babička měla pravdu. Všechny moje vzpomínky na ni byly plné úsměvů a nakažlivého smíchu.

Když jsme si odbyli přivítání, teta Connie se na mě podívala a kývla směrem k bungalovu. „Nebude ti vadit bydlet tady? Je celý přestavěný. Vůbec ho nepoznáš.“

Pochybovačně jsem řekl: „Teď tam nikdo nebydlí?“

„Moje Karen a její rodina, ale ti budou nejméně do konce léta u moře v Golfském zálivu pečovat o Peteovu maminku, která je na tom hodně špatně. Mluvila jsem s nimi. Souhlasí s tím, když vám to bude vyhovovat.“

Pohlédl jsem na Bree, která poznala, že zvažuji cenu pobytu v hotelu na jedné straně a bydlení zadarmo na druhé, a řekl jsem: „Jasně, vyhovuje mi to.“

Teta Connie se usmála a objala mě. „Dobře. No, ubytujeme vás tam, jakmile vás nakrmíme. Kdo má hlad?“

„Já,“ ozval se Ali.

„Hattie připravuje u sebe doma úplnou hostinu,“ řekla Connie Lou. „Umyjete se po cestě a pak se pořádně najíme a popovídáme si.“

Teta byla takový přírodní živel, že ji Ali, Jannie a Naomi bez váhání následovali. Bree natáhla ruku, aby pomohla Naně, a tázavě na mě pohlédla.

„Hned budu u vás,“ řekl jsem. „Myslím, že poprvé tam potřebuju jít sám.“

Poznal jsem, že to moje žena úplně nechápe. Pochopitelně, moc jsem jí toho o svém dětství neřekl, protože můj život vlastně začal dnem, kdy Nana vzala mě a své bratry k sobě.

„Dělej, co musíš,“ řekla Bree.

Babička na mě klidně pohlédla a řekla: „Ničím jsi to neza-
vinil, slyšíš? Nemohl jsi s tím nic dělat, Alexi Crossi.“

Nana se mnou takhle několik prvních let poté, co si mě vzala k sobě, mluvila často, učila mě, abych se nespojoval se sebedestrukci jiných, ukazovala mi, že existuje lepší cesta kupředu.

„Já vím, Nano,“ řekl jsem a otevřel branku.

Když jsem však stoupal na verandu chráněnou sítěmi proti hmyzu, cítil jsem se zvláště a rozpolceně, jako ještě nikdy v životě. Bylo to, jako by ve mně byli dva lidé: schopný detektiv, milující manžel a oddaný otec, který kráčí k tichému domku na Jihu, a nejistý a ustrašený chlapec, jenž se plahočí k domovu, který by mohl být stejně tak plný hudby, lásky a radosti jako křiku, vřavy a šílenství.

Kapitola 5

Teta Connie měla pravdu. Nepoznával jsem to tam.

Někdy v minulých desetiletích byl vnitřek bungalovu vybourán a jeho vnitřní uspořádání se úplně změnilo. Povědomá mi byla jenom veranda. Vstupní chodba, kde jsme si

nechávali boty, byla pryč. Stejně tak i zídka, jež oddělovala kuchyň od obytného prostoru, kde jsme si já a moji bratři Charlie, Blake a Aaron hrávali a dívali se na televizi při těch příležitostech, kdy fungovala.

Nový nábytek byl hezký a televize s plochou obrazovkou velká. V kuchyni stála nová linka, sporák, lednice i myčka. Bylo tam také víc oken a to šeré místo, kde jsme dřív jedli u ošklivého umakartového stolu, bylo teď jasné a veselé, s vestavěným snídaňovým koutem.

Jak jsem tam stál, skoro jsem viděl svoji matku v jednom z těch lepších rán, oblečenou do potrohaného županu, ale zářící jako královna krásy, když kouřila cigaretu Kent s filtrem a připravovala pro nás vafle s volskými oky a zpívala si se Samem Cookem na frekvenci WAAA 980 AM vysílající z Winston-Salemu:

... čekám už dlouho, ale vím, že změna přijde...

To byla její oblíbená píseň a měla úžasný chraplavý gospelový hlas vytrénovaný v baptistickém kostele jejího otce. Zatímco jsem poslouchal matčin zpěv znějící v mé hlavě a stál při tom v kuchyni, kde nám kdysi zpívala, vzlykl jsem a pak se rozplakal.

Tohle jsem nečekal.

Asi jsem držel svoji matku zavřenou v jedné z těch zamčených krabic ve své mysli tak dlouho, až jsem si myslel, že jsem tragédii jejího života dávno překonal. Zjevně to nebyla pravda. Bývala chytrá, citlivá a moc zábavná. Měla cit pro jazyk a hudbu. Dokázala z hlavy skládat písně, a při těch vzácných příležitostech, kdy jsem ji slyšel zpívat v kostele, jsem měl pocit, jako by do ní vstoupil anděl.

Ale byly jiné chvíle, příliš mnoho chvil, kdy se jí zmocnili démoni. Když jí bylo dvanáct, její otec spáchal sebevraždu přímo před jejím očima, a to ji na zbytek jejího krátkého života emocionálně zmrzačilo. Hledala útěchu ve vodce a heroínu a několik let před tím, než umřela, jsem ji zřídka viděl střízlivou.

Řekl jsem, že se jí zmocnili démoni, ale ve skutečnosti to byly vzpomínky kvasící v její mysli zmatené drogami a chlastem, co stvořilo to monstrum, kterým se někdy pozdě v noci stávala. Ve svých postelích jsme ji slyšeli, jak oplakává mrtvého otce nebo na něj ječí. Jedné z těch nocí dostala záchvat, rozbíjela věci a proklínala boha i nás všechny.

Všechny děti závislých rodičů hrají různé role a různě se vyrovnávají se svou situací. Moji bratři se stáhli do sebe, když byla matka zfetovaná a představovala pro nás nebezpečí. Mým úkolem bylo nejdřív zabránit, aby ublížila sama sobě, a později zvednout ji z podlahy a uložit do postele. V jazyce psychoterapeuta jsem hrál role hrdiny a pečovatele.

Jak jsem tam stál, vybavoval jsem si všechny ty chvíle, na které jsem chtěl zapomenout, a náhle jsem jasně pochopil, že mě moje matka stvořila i jinak než jen fyzicky. Od raného věku jsem se musel vyrovnávat s chaosem a chaotickými lidmi, musel jsem potlačovat strach a nutit se pochopit nemocné mysli a poradit si s nimi. Tyto pracně nabyté schopnosti mě nevyhnutelně dovedly k mému životnímu poslání, na Univerzitu Johna Hopkinse pro doktorát z psychologie a pak k policejní práci. A z těchto a dalších důvodů jsem si uvědomil, že navzdory všemu tomu šílenství a ztrátě jsem matce vděčný a jsem rád, že jsem její syn.

Utřel jsem si slzy a vyšel z kuchyně do chodby vedoucí k ložnicím. Když jsem byl kluk, byly v domě jenom dvě, a měli jsme jedinou ubohou koupelnu. Při rekonstrukci přibyla ještě jedna, velký pokoj, kde jsem spal se svými bratry, byl rozdělený na dva. V obou teď stály patrové postele.

Přestal jsem vnímat všechny zvuky v domě okolo mě, pohlédl do dávné minulosti a vybavil si svého otce za těch lepších večerů, střízlivého a zábavného, když mně a bratrům vyprávěl, jak nás vezme na Bourbon Street v New Orleansu, abychom si poslechli jazz.

Musíte mít sny, připomínal nám vždycky, než zhasl. Musíte mít sny a musíte –

„Stát!“ vykřikl nějaký muž. „Ruce vzhůru tak, abych je viděl!“

Lekl jsem se, ale zvedl jsem ruce a zároveň se ohlédl přes rameno a chodbou do kuchyně. Dva muži v civilu s policejními odznaky pověšenými na krku na mě mířili pistolemi.

Kapitola 6

„Na kolena!“ vyštěkl vyšší a mladší z těch dvou, hubený, šlachovitý černoch něco přes třicet. Druhý policista v civilu byl běloch přes padesát, obtloustlý, s podobaným obličejem a prořídilými nahnědo obarvenými vlasy.

„Co se děje, detektivové?“ zeptal jsem se, aniž jsem se pohnul.

„Dopustil jste se vloupání do domu mého dobrého kamaráda,“ řekl černý policista.

„Tenhle dům patří Connie Lou Parksové, mojí tetě, která mě pustila dovnitř a která ho pronajímá své dceři, mé sestřenici Karen, a odhaduju i vašemu kamarádu Peteovi,“ řekl jsem. „Já tady bydlel jako dítě a mimochodem jsem taky polda.“

„To určitě,“ utrousil ten starší.

„Můžu vám ukázat svůj průkaz?“

„Opatrně,“ řekl.

Rozevřel jsem sako a odhalil podpažní pouzdro.

„Zbraň!“ vykřikl černý policista a spolu s kolegou zaujali střeleckou polohu v podřepu.

Pomyslel jsem si, že by mě nejspíš zastřelili, kdybych se pokusil sáhnout pro průkaz, tak jsem zvedl ruku a řekl: „Samozřejmě že mám zbraň. Jsem detektiv z oddělení vražd ve Washingtonu. A vlastně mám zbraně dvě. Kromě glocku čtyřicet mám ještě devítku Ruger LC9 připnutou k pravému kotníku.“

„Jméno?“ zeptal se starší polda.

„Alex Cross. A vaše?“

„Detektivové Frost a Carmichael. Frost jsem já,“ řekl, když se jeho kolega napřímil. „Takže teď uděláte tohle, Alexi Crossi. Svlečnete si sako, pravý rukáv jako první, a hodíte ho sem.“

Nemělo smysl se s nimi hádat, tak jsem udělal, co chtěl, a hodil své lehké sportovní sako do chodby.

„Kryj mě, Carmichael,“ řekl starší policista a klekl si tak, aby mě jeho kolega stále měl v palebném poli.

Chovali se přesně podle příručky. Neznali mě a postupovali tak, jak by postupoval každý zkušený policista ve Washingtonu včetně mě.

Když se Frost dostal k mému saku, řekl jsem: „Levá náprsní kapsa.“

S pohledem upřeným na mě o několik kroků ucouvl, stále v podřepu, a vylovil náprsní tašku s mým průkazem a odznakem.

„Sklon zbraň, Lou,“ řekl Frost. „Je ten, za koho se vydává. Doktor Alex Cross, oddělení vražd.“

Carmichael zaváhal, pak trochu sklonil pistoli a zeptal se: „Máte povolení nosit skrytou zbraň ve státě Severní Karolína, doktore Crossi?“

„Mám federální zbrojní průkaz,“ odpověděl jsem. „Býval jsem u FBI. Je tam, za policejním průkazem.“

Frost ho našel a kývl na svého parťáka.

Carmichael se zatvářil podrážděně, ale vrátil pistoli do pouzdra. Frost udělal totéž, pak zvedl moje sako, oprášil ho a podal mi ho spolu s mými dokumenty.

„Mohl byste nám povědět, co tady děláte?“ otázal se Carmichael.

„Zabývám se případem Stefana Tatea. Je to můj bratranec.“

Carmichael strnul. Frost vypadal, jako by mu stouply do krku žaludeční šťávy.

Frost řekl: „Starksville není žádné velkoměsto, detektive Crossi, ale jsme dobře vyškolení profesionálové. A váš bratranec Stefan Tate? Ten zkurvysyn je na sto procent vinný.“

Kapitola 7

Když jsem krácel přes kruhový objezd na Loupe Street ke třetímu bungalovu, slyšel jsem, jak za mnou odjíždí policejní auto, a přemýšlel jsem o síle důkazů proti mému mladému bratranci. Musel jsem Naomi přimět, aby mi je ukázala, a –

Skrz síťové dveře ke mně dolétl živý hlas tety Connie následovaný smíchem žen a chechotem mužů nad něčím, co řekla. Vítr změnil směr a přinesl jakousi záhadnou a úžasnou vůni z kuchyně mé tety Hattie Parksové Tateové, mladší sestry mé zesnulé matky. Tyhle vůně jsem necítil pětatřicet let, ale vyvolaly vzpomínky na dětství: jak jsem stoupal po těch samých schodech, cítil tytéž vůně a natahoval ruku k síťovým dveřím, dychtivý být co nejdřív uvnitř.

Tenhle dům byl jedním z mých útočišť, pomyslel jsem si, když jsem si vzpomněl, jaký tam panoval klid a pořádek ve srovnání s obvyklým chaosem přes ulici. Na tom se nic nezměnilo, usoudil jsem, když jsem přes síť nahlédl dovnitř a uviděl svoji rodinu sedět v Hattiině uklizeném domě u talířů naložených jejím báječným jídlem se spokojenými výrazy ve tvářích.

„Ťuk, ťuk,“ řekl jsem, když jsem otevřel dveře a vstoupil.

„Tati!“ zavolal Ali z proutěného křesla a zamával na mě kostí. „Musíš ochutnat pečeného králíka tety Hattie!“

„A její bramborový salát!“ dodala Jannie a blaženě protočila oči.

Hattie Tateová vyběhla z kuchyně, utírala si ruce do zástěry a usmívala se od ucha k uchu. „Propána, Alexi, proč ti tak dlouho trvalo přijít mě navštívit?“

Neviděl jsem matčinu sestru skoro deset let, ale teta Hattie nezestárla ani o den. I když jí bylo přes šedesát, byla stále štíhlá a vysoká, s krásným oválným obličejem a širokýma očima ve tvaru mandlí. Už jsem zapomněl, jak moc je podobná mé matce. Znovu se ve mně probudil dávno pohřbený žal.

„Omlouvám se, teto Hattie,“ řekl jsem. „Já...“

„Na tom nesejde,“ mávla rukou a rozplakala se. Doběhla ke mně a objala mě. „Dodal jsi mi naději už jenom tím, že jsi tady.“

„Uděláme pro Stefana všechno, co půjde,“ slíbil jsem.

Hattie se rozzářila přes slzy a řekla: „Věděla jsem, že přijedeš. Stefan to věděl taky.“

„Jak se mu daří?“

Než mohla teta odpovědět, došoural se do místnosti muž kolem pětasedmdesáti s chodítkem. Na sobě měl pantofle, hnědé tepláky a pytlovitě bílé tričko. Rozhlédl se kolem, zativářil se zmateně a pak znepokojeně.

„Hattie!“ vykřikl. „V domě jsou cizí lidi!“

Moje teta se bleskem mihla přes pokoj a řekla konejšivě: „To je v pořádku, Cliffe. Jsou to jenom příbuzní. Alexova rodina.“

„Alexova?“ podivil se.

„To jsem já, strejdo Cliffe,“ řekl jsem a přistoupil k němu. „Alex Cross.“

Strýc na mě několik okamžiků nepřítomně zíral, zatímco ho Hattie vzala za loket, pohládila po zádech a řekla: „Alex, syn Christiny a Jasona. Pamatuješ?“

Strýc Cliff zamrkal, jako by v temnotě své selhávající mysli zahlédl něco jasného. „Ne,“ řekl. „Ten Alex je jenom ustrašený malý kluk.“

Chabě jsem se na něho usmál. „Ten kluk vyrostl.“

Strýc Cliff si olízl rty, ještě chvilku si mě prohlížel a pak řekl: „Jsi vysoký jako ona. Ale máš jeho obličej. Kde teď je tvůj táta?“

Hattiiin výraz se bolestně sevřel. „Jason umřel už dávno, Cliffe.“

„Opravdu?“ podivil se Cliff a oči se mu zaleskly.

Hattie přitiskla tvář k jeho rameni a řekla: „Cliff měl tvého otce moc rád, Alexi. Byl to jeho nejlepší přítel. Je to tak, Cliffe?“

„Kdy Jason umřel?“

„Před pětatřiceti lety,“ odpověděl jsem.

Strýc se zamračil a řekl: „Ne, to... ach... Christina leží vedle Brocka, ale Jason, ten je...“

Teta naklonila hlavu ke straně. „Cliffe?“

Její manžel se opět zatvářil zmateně. „Ten měl tak rád blues, Jason.“

„A jazz,“ doplnila Nana.

„Blues měl nejradši,“ trval na svém Cliff. „Předvedu vám, jaké.“

Hattie změkla. „Chceš svoji kytaru, zlato?“

„Šestistrunku,“ řekl a odšoural se sám k židli, jako by tam nikdo jiný nebyl.

Teta Hattie zmizela a brzy se vrátila s šestistrunnou steel kytarou, kterou jsem si matně pamatoval z dětství. Když si ji strýc vzal a začal z paměti hrát nějakou starou bluesovou melodii, bylo to, jako by čas začal ubíhat pozpátku a já uviděl sama sebe jako pěti nebo šestiletého kluka sedícího tátovi na klíně a poslouchajícího, jak Cliff hraje tutéž kovově znějící skladbu.

Matka byla v té vzpomínce také. Držela v ruce sklenku, seděla vedle mých bratrů a povzbuzovala Clifforda, aby pokračoval. Ta vzpomínka byla tak reálná, až jsem měl na okamžik pocit, jako by rodiče byli v místnosti se mnou.

Strýc přehrál celou píseň a skončil s rozmáchlým gestem, které ukázalo, jak dobrý kdysi býval. Všichni mu zatleskali. Rozzářil se a řekl: „Jestli se vám to líbilo, musíte přijít dneska večer na koncert, slyšíte?“

„Jaký koncert?“ zeptal se Ali.

„Cliff and the Midnights,“ odpověděl strýc, jako by to Ali měl vědět. „Hrajeme v centru v...“

Odmlčel se a jeho zmatenost se vrátila. Rozhlédl se po své ženě a řekl: „Hattie? Kde že to dneska hraju? Víš, že nesmím přijít pozdě.“

„Nepřijdeš,“ ujistila ho a vzala si od něho kytaru. „Dohlédnu na to.“

Strýc se nad tím chvilku zamyslel a řekl: „Všichni už nastoupili, Hattie.“

„Všichni už nastoupili, Cliffe,“ zopakovala a odložila kytaru stranou. „Večeře se podává v jídelním voze. Máš hlad, Cliffe?“

„Moje směna skončila?“ zeptal se překvapeně.

Teta na něj pohlédla a řekla: „Budeš mít pauzu, zlato. Seženu ti talíř, přinesu ti ho do jídelního vozu. Connie? Odveď ho?“

„Kde je Malíček?“ otázal se Cliff, zatímco k němu přispěchala Connie Lou.

„Víš přece, že je dole na Floridě,“ řekla. „Tak pojď. A vezmi si chodítko. Ve vlaku se dá snadno upadnout.“

„Nesmysl,“ odsekl Cliff a vstal. „Pracuju ve vlacích už pětadvacet let a nikdy jsem neupadl.“

„Stejně si ho vezmi,“ prohlásila teta Connie a následovala ho, když se šoural pryč chodbou.

„Omlouvám se za to,“ řekla teta Hattie všem.

„Není se za co omlouvat,“ namítla Nana.

Teta Hattie sepjala ruce, nešťastně přikývla, pak se otočila a odešla do kuchyně. Stál jsem tam s pocitem viny, že jsem sem nepřišel dřív a neviděl se se strýcem, když na tom byl ještě dobře.

„Alexi, běž si vzít něco k jídlu, ať si s Alim můžeme jít přidat,“ řekla Bree.

„Nech tam něco i pro mě!“ ozvala se Jannie.

Následoval jsem tetu Hattie do kuchyně. Stála u dřezu s rukou na ústech a zdálo se, že má co dělat, aby se nerozplakala.

Potom mě však uviděla a nasadila statečný úsměv. „Posluž si, Alexi.“

Vzal jsem si z kuchyňského stolu talíř a začal si nakládat pečeného králíka, bramborový salát, salát z fazolí a hub a silné krajíčky domácího chleba, zdroj jedné z těch úžasných vůní, které jsem venku cítil.

„Jak dlouho už to víte?“ zeptal jsem se.

„Že Cliff trpí demencí?“ opáčila Hattie. „Diagnózu známe pět let, ale zapomínat začal už před více než devíti.“

„Staráš se o něho sama?“

„Pomáhá mi Connie Lou,“ řekla. „A Stefan.“

„Z čeho žijete?“

„Z Cliffovy železničářské penze a podpory.“

„Stačí to?“

„Nějak vyjdeme.“

„I tak to máš těžké.“

„To ano,“ připustila a odhrnula si vlasy dozadu. „A teď to všechno se Stefanem...“ Hattie se zarazila, rozhodila ruce a vypravila ze sebe: „Je moje zázračné dítě. Jak by moje zázračné dítě mohlo...“

Vzpomněl jsem si, jak doktoři říkali Hattie a Cliffovi, že nikdy nebudou mít děti, a ona pak po třicítce zničehonic počala Stefana.

Odložil jsem talíř a chtěl jsem ji jít utěšit, když přiběhl Ali a řekl: „Tati! Přísahám bohu, venku je snad miliarda světlušek!“

Kapitola 8

Když jsem vyšel na verandu, byla už tma. Venku poletovaly tisíce světlušek, množství, jaké jsem od dětství neviděl. Vy-
bavil jsem si, jak mě strýc Clifford a moji bratři učili chytat je do zavařovaček, a vzpomněl si, jak jsem žasl nad tím, kolik světla jen dvě nebo tři dokážou vytvořit.

Jako by mi četla myšlenky, teta Hattie řekla: „Chceš, abych mu přinesla zavařovačku, Alexi?“

„To by bylo prima.“

„Mezi sklem do tříděného odpadu mám jednu velkou,“ řekla a otočila se, aby pro ni došla.

Všichni jsme vyšli na Hattiinu zahrádku a sledovali světlušky tančící a blikající jako vzdálené hvězdy. Dojímalo mě dívat se, jak se je Ali učí chytat, vědomí, že dělá něco, o čem jsem si myslel, že jsem to ztratil už před dávnými lety.

Bree se do mě zavěsila a řekla: „Nad čím se usmíváš?“

„Nad dobrými vzpomínkami,“ odpověděl jsem a ukázal na světlušky. „V létě tady bývaly vždycky. Je to... já nevím.“

„Uklidňující?“ nadhodila Nana.

„Spíš neskutečné,“ řekl jsem.

Než stačila moje žena zareagovat, dolehl k nám z ulice křik.

„Když s náma vyjebete, můžete se těšit na tohle!“

Obrátil jsem se k pohledu, při kterém mi ztuhla krev v žilách.

O kus dál v ulici, pod jednou z mála pouličních lamp, se dva černošští chlapečci něco přes patnáct snažili dostat z pout na zápěstích, od nichž vedl provaz ovládaný třemi staršími mladíky oblečenými v hip-hopovém stylu. Dva vpředu byli bílí, třetí vzadu černý. Zdálo se, že všem třem dělá sadistickou radost táhnout ty dva za sebou, posmívat se jim a pobízet je ke spěchu, pokud vědí, co je pro ně dobré. Ti dva vypadali jako otroci připoutaní k sobě řetězy a to mě rozčílilo.

Pohlédl jsem na Bree, která se tvářila stejně pobouřeně, jak jsem se cítil já.

„Nestřekej do toho nos, Alexi,“ varovala mě teta Connie. „Je to sršní hnízdo, abys věděl. Můžeš se zeptat Stefana.“

Instinkt mi velel neposlechnout ji, rozběhnout se tam dolů a zarazit to barbarství.

„Poslechni ji,“ přidala se teta Hattie. „Je to nějaký místní gang a ti dva jenom procházejí příjímacím obřadem.“

Tou dobou už zahnuli doleva na Dogwood Road a zmizeli. „Ale oni měli ty kluky přivázaný na provazu, tati,“ protestovala Jannie. „Není to nezákonný?“

Já to viděl stejně. Ti chlapi nemohli být dost staří, aby se dal vzít v potaz jejich souhlas. Spolkl jsem však hořkou pachutí v ústech a přinutil se zůstat na tetině zahrádce obklopený světloučkami a nočními zvuky Severní Karolíny, kuňkáním žab, zpěvem cikád a houkáním sov, tak podivně povědomým a zlověstným.

„Říkala jsi, aby se na ten gang zeptal Stefana,“ připomněla Bree.

Teta Connie pohlédla na tetu Hattie a ta řekla: „Detaily neznám, ale myslím, že s nimi měl nějaké problémy ve škole. Stejně jako Patty.“

„Kdo je Patty?“ zeptala se Bree.

„Stefanova snoubenka,“ odpověděla Hattie. „A další učitelka tělocviku.“

„Jaké problémy měl Stefan ve škole?“ otázal jsem se Naomi. Moje neteř zívla a řekla: „Poslechněš si to ráno od něho.“ Ali zívla také. A Nana vypadala hodně ospale.

„Dobře, pro dnešek to zabalíme,“ řekl jsem. „Jdeme spát.“

Objal jsem tetu Connie a otočil se, abych udělal totéž tetě Hattie, která vypadala nervózně. Tichým hlasem řekla: „Chci, abys byl opatrný, Alexi.“

Usmál jsem se a řekl: „Už jsem velký kluk. Mám dokonce odznak a pistoli.“

„Já vím,“ řekla. „Ale byl jsi strašně dlouho pryč a možná ses snažil zapomenout, ale tohle městu umí být kruté.“

Vnímal jsem staré emoce, které ve mně kypěly jako láva chystající se vyřinout z dávno nečinné sopky.

„Nezapomněl jsem,“ řekl jsem a políbil ji na tvář. „Jak bych mohl?“

Teta Connie se zdržela, aby pomohla tetě Hattie uklidit. Odvedl jsem svoji rodinu zpátky přes kruhový objezd k našemu bungalovu a svým špatným vzpomínkám.

„Jsou prima,“ poznamenala Bree. „Milí.“

„To jsou,“ souhlasila Nana. „Páni, že je tady ale chladný vzduch, co?“

Všichni jsme se shodli, že počasí ve Starksville se s washingtonským létem nedá srovnat.

„Smutné to s tvým strýčkem,“ řekla Jannie. „Asi jsem nikdy neviděla nikoho, kdo není jako Nana, víš?“

„Kdo není jako já?“ podivila se babička.

„Chytrý, Nano,“ řekla Jannie. „Však ty mi rozumíš.“

„To jako že mám pořád všech pět pohromadě?“ řekla Nana. „To může být požehnání i prokletí.“

„Proč prokletí?“ zeptal se Ali, když jsme došli k autu.

„V dlouhém životě se vyskytnou věci, na které je lepší nemyslet, mladíku, zvláště v noci,“ odpověděla tiše. „Právě teď potřebuje tahle stařena jít do postele.“

Jannie ji odvedla do domu a já začal vykládat auto. Dcera se vrátila, aby mi pomohla, zatímco Bree šla uložit Aliho.

„Tati, čím to je, že lidi stárnou každý jinak?“ zeptala se.

„Za to může spousta věcí,“ odvětil jsem. „Určitě genetika. Stravovací návyky. A jestli jsi aktivní duševně i tělesně.“

„Nana je,“ řekla Jannie. „Pořád si čte nebo nám s něčím pomáhá, chodí na dlouhý procházky.“

„Nejspíš bude žít do stovky,“ řekl jsem.

„Myslíš?“

„Sázím na to,“ řekl jsem a vytáhl z kufru další těžkou tašku.

„Tak já taky,“ řekla Jannie a následovala mě síťovými dveřmi na verandu. „Tati?“

„Jo?“ řekl jsem a zastavil se, abych se na ni ohlédl.

„Mrzí mě, že jsem byla cestou sem tak protivná,“ řekla.

„Nebyla jsi protivná. Jenom trochu nedůtklivá.“

Zasmála se. „Jsi hodnej.“

„Snažím se.“

„Jaký to je? Myslím vrátit se sem po tolika letech,“ zeptala se.

Položil jsem tašku, zadíval se síťovými dveřmi na světlušky a ozářená okna tetiných domů a zachytil jsem ve vzduchu nějakou sladkou vůni.

„Svým způsobem se zdá, že se tady nic nezměnilo, jako bych odjel včera,“ řekl jsem. „Ale na druhou stranu mám pocit, jako by se tady odehrál úplně jiný život, na který si pořádně nepamatuju, jako by ho prožil někdo jiný.“

Kapitola 9

Navzdory stropnímu větráku jsem se budil zhruba každou hodinu, když skrz Starksville rachotil vlak. Krátce po rozbřesku mě definitivně probudilo skřehotání sojek chocholatých hádajících se ve větvích borovic za bungalovem.

Jak jsem tam ležel vedle Bree a naslouchal tomu pronikavému volání, pracně jsem si vybavoval, jak jsem byl mladý, ne víc než čtyř nebo pětiletý. Lehával jsem v posteli s příkrývkou přes hlavu, přestože jsem byl vzhůru, zatímco moji bratři spali. Vzpomněl jsem si, že okno bývalo otevřené a venku švitořili ptáci. Také se mi vybavilo, že mi ti ptáci naháněli strach, jako by to bylo jejich volání, co mě nutilo schovat se pod deku.

Ten pocit ve mně zůstal i poté, co se Bree převalila, položila si ruce na hrud' a zasténala: „Kolik je hodin?“

„Skoro sedm.“

„Musíme si koupit špunty do uší.“

„Jsou na prvním místě na mém seznamu. Pořád lituješ, že nejsme na Jamajce?“

„Děsně,“ odpověděla stále se zavřenýma očima. „Ale mám ráda tvoje tety a tebe mám ještě radši. A myslím, že Jannie a Alimu prospěje, když stráví trochu času na maloměstě.“

„Damon to trochu zažívá ve své škole,“ poznamenal jsem.

Přikývla. „Je to znát.“

Můj starší syn Damon přijal práci zástupce vedoucího na letním basketbalovém táboře Kraftovy školy, přípravky v Berkshires, na kterou chodil. Ten samý tábor ho na školu přivedl a díky němu získal stipendium. Účast v tom programu byla pro Damona dost dobrým důvodem pro vynechání tohoto výletu, ale doufal jsem, že za námi přijede aspoň na víkend.

„Čas se jít osprchovat,“ řekl jsem a odhodil přikrývku.

„Ne tak rychle, kámo,“ zarazila mě Bree.

„Kámo?“

„Nevím, prostě mě to tak napadlo,“ usmála se.

„A co ještě tě napadlo?“ zeptal jsem se a přitulil se k ní.

„Tohle ne,“ zaprotestovala vesele.

„Kámoš dostal přes prsty.“

Bree mě polechtala a zasmála se. „Ne, jenom jsem chtěla, abys mi pár věcí vyjasnil.“

„Co třeba?“

„Podrobnosti z rodokmenu. Pochází Nana ze Starksville?“

Přikývl jsem. „Vyrostla tady. A Hopeovi, její rodina, tady žili už dřív. Nanina babička byla otrokyní někde v téhle oblasti.“

„Fajn, takže tady potkala svého manžela?“

„Reggieho Crosse. Můj děda byl námořník na obchodní lodi. Vzali se mladí a narodil se jim můj táta. Musela by ses zeptat Nany, ale pokud vím, kvůli všemu tomu času strávenému na moři to nebylo dobré manželství. Rozvedla se s Reggie, když bylo tátovi sedm nebo osm, a odvezla syna do Washingtonu. Při zaměstnání studovala na Howardově univerzitě, ale kvůli tomu neměla dost času na syna. Když mu bylo patnáct, vzbouřil se a vrátil se do Starksville k mému dědečkovi.“

„K Reggie,“

„Správně,“ přitakal jsem a vzhlédl k větráku na stropě.

„Ten na něj nejspíš moc nedohlížel, což tátu asi přivedlo na šikmou plochu. Myslím, že Nanu trápí, že pak už neměla se

svým synem dobrý vztah. Když zemřel, chtěla to asi napravit tím, že si vzala do péče mě a mé bratry.“

„Odvedla dobrou práci,“ řekla Bree.

„Doufám, že to tak je. Máš nějaké další genealogické záhady, se kterými ti můžu pomoci?“

„Jenom jednu. Kdo je Malíček?“

Usmál jsem se. „Malíček Parks. Connin jediný syn. Žije na Floridě a pracuje na ropné plošině. Podle všeho vydělává spoustu peněz.“

„Opravdu se jmenuje Malíček?“

„Ne, Brock. Brock junior,“ řekl jsem. „Malíček je přezdívka.“

„Proč Malíček?“

„Přišel o ten pravý, když si ho jako kluk zabouchl do dveří auta.“

Bree se opřela o lokty a pohlédla na mě. „Takže mu dali přezdívku Malíček?“

Zasmál jsem se. „Vím, co chceš říct. Takhle to prostě na maloměstě chodí. Pamatuju si chlapíka jménem Barry, tátova kamaráda, který se při jednom velkém fotbalovém zápase rozběhl na špatnou stranu, tak mu všichni říkali Tupohlav.“

„Tupohlav Barry?“ odfrkla si.

„Není to strašné?“

„Jak říkali tobě?“

„Alex.“

„Není to trochu nudné na maloměstskou přezdívku?“ popíchla mě.

„To jsem já,“ řekl jsem a vstal z postele. „Nudný Alex Cross.“

„Teď jsi na to kápnul.“

Zastavil jsem se ve dveřích koupelny. „Tak ti pěkně děkuju.“

„Chci tím ukázat, že tě miluju svým zvláštním způsobem.“

„Já vím, že jo, Krásná Bree,“ řekl jsem a poslal jí polibek.

„Lepší než Tupohlavá Bree,“ zasmála se a vrátila mi ho.

Bylo moc příjemné zase se spolu smát a škádlit se.

Na jaře jsme prošli těžkým obdobím a nějakou dobu nám trvalo najít zase smysl pro humor.

Oholil jsem se a osprchoval, rozjařený prvním ránem ve Starksville, jako by se život rodiny Crossových obrátil k lepšímu. Není to zvláštní, jak změna místa změni člověku perspektivu? Posledních pár měsíců ve Washingtonu bylo klaustrofobických, ale zpátky v Loupe Street jsem si připadal, jako bych se ocitl na okraji doširoka otevřené země, povědomé, ale neprozkoumané.

Pak jsem pomyslel na Stefana Tatea, svého bratrance, a obvinění proti němu vznesená. A cesta vpřed náhle znovu potemněla.

Kapitola 10

O hodinu později jsem nechal Bree a Nanu zabrané do rozhovoru v bungalovu a jel s Naomi do vězení, kde drželi Stefana Tatea. Cestou jsem si prolistoval osmnáctistránkové obvinění proti mému synovci vznesené před velkou porotou.

Asi rok před jeho zatčením zaměstnal Stefana Tatea městský školský odbor jako učitele tělocviku pro základní i střední školy. V minulosti měl problémy s drogami a alkoholem, o kterých se ve své žádosti o místo nezmínil. Seznámil se se studentem střední školy Rashawnem Turnbullem a nakonec se stal chlapcovým rádcem a vzorem. Můj bratranec vedl tajný život dealera drog včetně heroinu, který před loňskými Vánoci zavinil dvě předávkování.

Stefanovi se jeho drogová závislost vymkla kontrole. Znásilnil jednu ze svých starších studentek a vyhrožoval jí zabitím, jestli to někomu poví. Pak dělal návrhy Rashawnu Turnbullovi a byl odmítnut. V reakci na to ho můj bratranec znásilnil, mučil a zabil.

Aspoň podle obvinění. Musel jsem se hodně snažit, abych si připomněl, že obvinění není usvědčení. Byla to jenom verze obžaloby, jedna strana příběhu.

Přesto když jsem dočetl, vzhledl jsem k Naomi a řekl: „Mají tady pádné důkazy.“

„Já vím,“ připustila neteř.

„Udělal to Stefan?“

„Přísahá, že ne. A já mu věřím. Někdo to na něj hodil.“

„Ale kdo?“

„V tom jsem otevřená všem návrhům,“ řekla a zabočila na veřejné parkoviště nedaleko radnice, okresního soudu a věznice, budov s cihlovými průčelími, které zoufale potřebovaly rekonstrukci.

Policejní a požární stanice na druhé straně ulice vypadaly mnohem nověji a já se o tom zmínil, když jsem vystupoval.

„Postavili je za státní a federální granty před pár lety,“ vysvětlila Naomi. „Pozemky darovala rodina Caineových.“

„Caine? Není to ten majitel továrny na hnojivo?“

„A taky rodné jméno matky toho zavražděného chlapce Cece Caineové Turnbullové.“

Pohlédli jsme k věznici. „Dá se jí věřit?“

„Ta je pořádné číslo,“ odpověděla neteř. „Má záznamy v rejstříku táhnoucí se deset let zpátky. Opravdu problémové dítě a černá ovce rodiny. Ale v tomhle působí víc než důvěryhodně. Ta vražda ji zdrtila, to se nedá popřít.“

„A otec?“

„Střídavě přítomný a nepřítomný, v poslední době spíš to druhé,“ odvětila Naomi. „A má neprůstřelné alibi.“

„Byl ve vězení?“

„Ano, dole v Biloxi. Dostal osm týdnů za napadení.“

„Takže nebyl pro toho chlapce zrovna nejlepším vzorem.“

„Ne. To asi měla být Stefanova práce.“

Vešli jsme do věznice. Zástupkyně šerifa k nám vzhledla přes neprůstřelné sklo.

„Obhájkyňe Naomi Crossová a Alex Cross, jdeme navštívit Stefana Tatea, prosím,“ řekla neteř a hledala po kapsách průkaz. Já už držel svůj v ruce.

„Je mi líto, ale dneska to nepůjde,“ řekla zástupkyňe.

„Jak to myslíte, nepůjde?“ otázala se Naomi.

„Podle toho, co jsem slyšela, není váš klient zrovna spolupracující vězeň – naopak se chová agresivně. Proto mu bylo na osmačtyřicet hodin odebráno právo na návštěvy.“

„Na osmačtyřicet hodin?“ zvolala neteř. „Za tři dny začíná proces! *Musím* mít přístup ke svému klientovi.“

„Je mi líto, paní obhájkyňe,“ řekla. „Ale já tu pravidla netvořím. Jenom se jimi řídím.“

„Kdo o tom rozhodl?“ zeptal jsem se. „Policejní velitel, nebo okresní prokurátor?“

„Ani jeden. Bylo to rozhodnutí soudce Varneyho.“

Kapitola 11

Dvě hodiny jsme točili palci na lavici před kanceláří soudce Erasma P. Varneyho, než nám jeho úředník oznámil, že je připraven nás přijmout.

Soudce Varney vzhlédl zpoza několika hromad spisů a upřel na nás oči skryté za brýlemi s obrubami z rohoviny. Ocelově šedé vlasy měl sčesané dozadu a plnovous téže barvy nakrátko zastřižený. Na sobě měl bílou košili s proužkovanou kravatou a koženými šlemi a jednoho po druhém si nás prohlédl pronikavými inteligentními očima.

„Soudce Varney, tohle je doktor Alex Cross, můj strýc a bratranec Stefana Tatea,“ představila mě Naomi a snažila se přitom ovládat svůj vztek. „Pomáhá mi s tímhle případem.“

„Skutečná rodinná aféra,“ poznamenal Varney. Pak odložil brýle, vstal a pevně mi potřásl rukou. „Rád vás pozná-

vám, doktore Crossi. Vaše pověst vás předchází. Četl jsem ve *Washington Post* reportáž o utrpení, které vám a vaší rodině způsobil ten šílenec Marcus Sunday. Hrozný příběh. Zázrak, že jste všichni přežili.“

„Je to tak, pane,“ řekl jsem. „A každý den za ten zázrak děkuju bohu.“

„O tom nepochybuji,“ řekl soudce Varney, aniž uhnul pohledem. Pak se obrátil k Naomi. „Tak co můžu udělat *pro vás*, paní obhájkyň?“

„Dovolit mi mluvit s mým klientem, pane.“

„Obávám se, že to nemůžu udělat.“

„Při vší úctě, pane,“ řekla Naomi, „do začátku procesu nám zbývá necelých dvaasedmdesát hodin. Nemůžete mě takhle připravit o můj čas, aniž byste ohrozil jeho právo na spravedlivý proces.“

Dveře za námi se otevřely. Ohlédl jsem se a uviděl vcházet čtyři lidi: podsaditého bělocha okolo šedesáti v modré uniformě starksvillského policejního sboru, hubeného chlapíka zhruba stejného věku v khaki uniformě úřadu šerifa okresu Stark, vyzáblou ženu v šedém kostýmku a Matta Bradyho, zástupce okresního prokurátora, kterého jsem den předtím potkal s Naomi.

„Moji muži mají taky svá práva, soudce Varney,“ řekl ten v khaki. „Šerif Nathan Bean,“ zašeptala Naomi.

„A pan Tate tato práva porušil,“ řekla ta žena, z níž se vyklubala okresní státní zástupkyně Delilah Strongová. „Napačení dvou dozorců není nic, co by si zasloužilo odměnu.“

„Od kdy je spravedlivý proces odměna?“ zeptala se Naomi. „Je to právo zaručené všem občanům čtvrtým, pátým a čtrnáctým dodatkem.“

Muž v modré uniformě – policejní velitel Randy Sherman, jak mě Naomi informovala – namítl: „Váš klient poslal dva mé zástupce na pohotovost.“

„Tak ho dejte do želez,“ řekl jsem. „Strčte ho na samotku, ale je vaší povinností umožnit mu konzultaci s právním zástupcem.“

„My víme, kdo jste, doktore Crossi,“ prohlásila Strongová. „Ale tady se nacházíte mimo svou jurisdikci.“

„Ano, to máte pravdu,“ řekl jsem. „Přišel jsem sem jako soukromý občan, abych nabídl pomoc svému příbuznému. Ale ode dne, kdy jsem začal pracovat jako policista, a po těch letech v behaviorální jednotce FBI, vím, že nemůžete někomu upřít právo na spravedlivý proces. Pokud v tom budete pokračovat, můžete celý případ rovnou poslat k apelačnímu soudu. Tak ho spoutejte řetězy nebo mu dejte svěrací kazajku, ale nechte ho s námi mluvit, nebo budu jako znepokojený občan kontaktovat své přátele v FBI se žádostí prošetřit porušování občanských práv.“

Šerif vypadal, jako by se chystal vybuchnout, a nadechl se k odpovědi, ale Varney ho předběhl.

„Udělejte to,“ nařídil mu.

„Vaše ctihodnosti,“ řekl šerif, „tohle vyšle –“

„Vyšle to správný vzkaz,“ přerušil ho soudce. „I když jsem to zprvu tak neviděl, doktor a slečna Crossovi mají pravdu. Právo pana Tatea na spravedlivý proces stojí nad vaším právem udržovat pořádek ve věznici. Spoutejte ho, jak uznáte za vhodné, ale do hodiny mu umožněte schůzku s jeho obhájkyní.“

„Víte, co ten parchant udělal tomu chlapci?“ zavrčel na mě velitel Sherman na odchodu. „Podle mě váš synovec té noci všechna svoje práva ztratil.“

Kapitola 12

Hezká čtyřletá holčička se zlatými kudrnami v růžových princeznovských šatech si klekla k jedné straně nízkého stolku. Zvedla konvičku.

„Chceš k sušenkám trochu čaje?“ zeptala se mile postaršího muže sedícího na zkřížených nohách na podlaze naproti ní.

„Jak bych mohl odmítnout laskavou nabídku od tak rozto-
milé mladé dámy?“ opáčil s úsměvem.

Věděl, že s korunou, kterou mu nasadila na hlavu, vy-
padá směšně. Byl však holčičkou tak unešený, že mu to bylo
jedno. Její pleť měla barvu čerstvé smetany a oči jí zářily
jako naleštěné safíry. Sledoval ji, jak mu nalévá do šálku čaj
tak delikátně, až ho to málem rozplakalo.

„Cukr?“ zeptala se, když postavila konvičku na stůl.

„Dva,“ odpověděl.

Hodila mu do šálku dvě kostky a jednu do svého.

„Mléko?“

„Dneska ne, Lizzie,“ řekl a sáhl po šálku.

Lizzie popadla růžovou kouzelnickou hůlku a zatukala mu
jí o ruku. „Počkej. Musím se postarat, aby tu nebyli žádný
zlý duchové.“

Trochu se zamračil a odtáhl ruku. Holčička zavřela oči,
usmála se a zamávala hůlkou. Srdce mu usedalo, když ji viděl
zabranou do své fantazie tak, jak to dokáže jenom čtyřleté dítě.

Lizzie otevřela oči – nepochybně aby pronesla zaklínadlo.

Než však stačila promluvit, ozvalo se za ním zaklepání.

Podrážděný vyrušením se muž otočil a z hlavy mu spadla
korunka, což ho rozčílilo ještě víc. Ve dveřích stál svalnatý
a plešatý běloch okolo třicítky a dělal, co mohl, aby nedal
najevo pobavení.

„Nemůže to počkat, Meeksi?“ zeptal se muž. „Lizzie a já
pijeme čaj.“

„To vidím, šéfe, ale máte hovor,“ oznámil Meeks. „Je to
naléhavé.“

„Dědečku, ještě jsi nevypil čaj a nesnědl sušenky,“ zapro-
testovala holčička.

„Dědeček se vrátí, jakmile skončí,“ ujistil ji a se zasténá-
ním se zvedl na nohy.

„Kdy to bude?“ zeptala se, zkřížila paže na hrudi a našpu-
lila pusou.

„Co nejdřív,“ slíbil.

Dědeček došel k Meeksovi, který se stále ušklíbal, a řekl: „Zastup mě.“

Úšklebek zmizel. „Cože?“

„Sedni si, dej si čaj a sněz si sušenku s mojí vnučkou. Ale korunu si neber.“

„Děláte si legraci, co?“

„Vypadám snad tak?“

Meeks se zatvářil, jako by si nechal raději propíchnout palec rybářským háčkem, přikývl a šel ke stolku. Lizzie mu věnovala zářivý úsměv.

„Posadte se, pane Meeksi,“ řekla zdvořile. „Dejte si trochu čaje, zatímco budeme čekat, až se dědeček vrátí.“

Lizziin dědeček se z mnoha důvodů usmíval, zatímco kráčet dlouhou chodbou do honosně zařízené knihovny. Ignoroval knihy zaplňující police. Ty byly nápad jeho ženy. Nepřečetl z nich ani desetinu, ale vypadaly dobře, když k nim přišla návštěva.

Zvedl ze stolu laciný mobil a ohlásil se: „Mluvte.“

„Máme problém,“ oznámil mu nějaký muž hlubokým, chraplavým hlasem.

„Pokračujte.“

„Nechce se nechat přesvědčit,“ řekl muž. „Mluví.“

Lizziin dědeček se zamyšleně zamračil. „Víš to jistě?“

„Ano.“

„Jak to chcete zvládnout?“

„Postaráme se o to.“

To ho překvapilo. „Víte to jistě? Můžeme se obrátit na někoho jiného.“

„Náš problém. Vyřešíme ho.“

Dědeček to rozhodnutí akceptoval a změnil téma: „Další problémy?“

„Naomi Crossová vynesla divokou kartu. Pozvala sem svého strýce. Alexe Crosse. Vygooglujte si ho. Bývalý odborník na profily pachatelů u FBI, teď detektiv z oddělení vražd washingtonské policie.“

„Pověst?“

„Pozoruhodná.“

Dědeček to zapracoval do svých úvah. „Jinak jsme čistí?“

„Jak to vypadá, ano.“

„Tak nemáme na vybranou. Vyřešte tu situaci, jak uznáte za vhodné.“

Uplynul okamžik, než muž na druhém konci řekl:
„Souhlas.“

„Ozvěte se mi, až budete hotoví.“

Dědeček zavěsil a zničil telefon. Pak odešel z kanceláře a pospíchal zpátky chodbou na čaj s malou Lizzie.

Část druhá

MÓDA JAKO PROHLÁŠENÍ